

Καημένη κυρά Σοφία.....

[Ορ](#)

[φία και Ζωή](#)

Όταν απόσωσε το φαγητό της, το ρολόι της

διπλανής εκκλησιάς χτυπούσε τέσσερις.

Έκανε το σταυρό της “δόξα τω Θεώ, είχαμε φαγητό και σήμερα”. Και τί φαγητό! Αρχοντικό! Μπαρμπούνια τηγανητά. Κατεψυγμένα βέβαια αλλά δεν έχει κόλλημα μ’ αυτά. Νοστιμότατα ήταν, με το λαδάκι τους, κόκκινα - κόκκινα, λαχταριστά.

Σήκωσε τα πιάτα, γύρω μια θαλπωρή -είχε και καλοριφέρ αναμμένο-, ένδοξα απομεινάρια μεσημβρινής λιακάδας είχαν πάρει τον κεκανονισμένο προς δυσμάς δρόμο τους, “δόξα τω Θεώ” πάντα ευσημόνως και κατά τάξη.

Έπιασε πάλι να σκέφτεται την κυρα Σοφία, την γειτόνισσα. Πάντα την σκεφτόταν την ώρα του τραπεζιού γιατί ήταν μια μικρή συννεφιά στο Φως ιλαρόν του οσονούπω εσπερινού.....

Όχι πως δεν είχε να φάει η κυρα Σοφία -κουτσά στραβά τα έβγαζε πέρα με την σύνταξη του συχωρεμένου του άντρα της- αλλά είχε ένα πικρό μυστικό που αυτή το έμαθε κατά τύχη: Έτρωγε μοναχούλα, σαν έγκλειστη, στο δωμάτιό της ενώ το σπίτι ήταν γεμάτο παιδιά και εγγόνια.

[\(περισσότερα...\)](#)